

Hoi beste lezer,

Dank je van harte dat je mijn boek gekocht hebt.

Ik wil mezelf even kort voorstellen zodat je weet van wie je iets leest.

Ik ben Noor Devriese, geboren in 2000.

Toen ik dit boek voor het eerst schreef, was ik 15 jaar oud.

Ik schreef het op de app Wattpad waar veel jonge mensen hun verhalen vertellen.

Ik had in het begin niet zoveel lezers. Maar toen de teller opliep tot 100, 200, 300 was ik door het dolle heen.

Er bleven maar lezers bijkomen. Wim, de leraar van mijn zusje, las het ook. Door mijn dyslexie schreef ik veel fouten. Hij stelde voor mijn teksten te corrigeren. Meteen na dit voorstel schreef ik een nieuwe versie.

Ik hoop dat jullie er van genieten!

En vergeet nooit: 'Geef je dromen niet op.'

Liefs

Noor

Vervloekt

Noor Devriese

- 1) Mijn leven.
- 2) Woede aanval.
- 3) Hoe het begon.
- 4) De waarheid.
- 5) Ruzie.
- 6) Nieuwe school.
- 7) De brief.
- 8) Perfect.
- 9) Eerste dag.
- 10) Mam?
- 11) Vakantie in zicht.
- 12) Zijn jullie nu mijn ouders.
- 13) Prachtige nacht.
- 14) De jager.
- 15) Eerste date.

- 16) Kerst avond.
- 17) Terug naar school.
- 18) Nachtmerrie of werkelijkheid.
- 19) Pap?
- 20) Lisse Lingway.
- 21) Onverwacht weerzien.
- 22) Bloed en tranen.
- 23) Onze laatste strijd.
- 24) Een ongeluk komt nooit alleen.
- 25) 9 jaar later.
- 26) Een nieuwe start een nieuw leven.

Hoofdstuk 1

Mijn leven.

Isabelle

Ik keek afkeurend in de spiegel. Ik wist niet wat er mis met me was maar diep van binnen wist ik gewoon dat er iets niet klopte. Was het de manier hoe ik liep of sprak.

Ik bekeek mijn kleding: een zwarte spijkerbroek die strak rond mijn benen aansloot, daarboven een losse witte bloes met een zwarte strik op de kraag genaaid.

Mijn ouders waren nogal streng op wat ik aantrok.

Ik voelde mij niet goed op school, nooit kwam iemand naar mij toe om te vragen of ik er bij kwam zitten.

Voor mijn part hoefde ik niet veel vrienden maar één iemand die naar je luistert, is toch wel fijn dacht ik. Heel soms hoorde ik wat anderen van mij vonden.

Al mijn verdriet kropte ik al heel mijn leven op en als ik dan alleen was, werd dat verdriet woede.

Ik had de laatste tijd meer en meer woedeaanvallen vooral als ik me bedreigd voelde. Zuchtend liep ik voorbij de spiegel en ging aan mijn make-up tafel zitten en deed mijn kleurlenzen uit. Die moest ik in doen van mijn ouders en als ik last van mijn ogen kreeg, mocht ik de deur niet uit.

De spiegel van mijn make-up tafel was gebroken, er zaten grote barsten in. Ik had er iets tegen gegooid in een van mijn woedeaanvallen.

Ik keek recht in de fonkelgele ogen van het meisje dat ik niet wilde zijn. Kwaad

klopte ik met mijn vuist tegen de muur tot mijn knokkels begonnen te bloeden. Dat kon me niet schelen, binnen de 10 minuten zou mijn huid al weer bijna genezen zijn. Ik probeerde mijn rare kantjes of afwijkingen, hoe mijn ouders het noemden, te verbergen voor de buitenwereld.

Mijn gele ogen daar had ik kleurlenzen voor, als ik mensen dingen over me hoorden denken probeerde ik niet in tranen uit te barsten of woedend recht te springen.

Toch kon ik me vroeger niet bedwingen. Ooit ben ik de leerkracht om de hals gevlogen en had hem bijna gewurgd. Dat gebeurde vaker en dan werd ik van school gestuurd. Ik kan hen toch moeilijk zeggen dat ik gedachten kan lezen. Ik keek naar mijn knokkels, de wondjes die daarnet nog bloedden, waren dunne witte lijntjes geworden. Ik trok één van mijn make-up laatjes open met alles voor mijn ogen.

We kregen straks zakenpartners van mijn ouders op bezoek. Ik deed mijn bruine lenzen in, bruin vertroebelde het geel het beste.

Ik heb ooit eens blauwe lenzen gedragen maar mijn ogen zagen er zo groen uit als die van mijn kat.

Mijn favoriete kleur was zwart want al mijn kleren waren in een donkere kleur.

Ik wist dat mijn ouders zich schaamden voor me. We deden nooit echt iets buitenshuis.

Zoals een normale familie die gingen zwemmen, naar de film en nog veel meer leuke dingen.

Ik kon ze het niet kwalijk nemen, zelf schaamde ik me ook voor mijn ogen en de rare dingen aan mij.

Ik wist wel dat ze van mij hielden anders hadden ze me zeker bij de geboorte al afgestaan.

Mijn ouders hadden een bedrijf voor alle soorten tijdschriften, we waren best rijk.

Ik kreeg ook alles wat ik wilde.

Maar zo veel wilde ik niet. Voorzichtig deed ik mijn kleurlenzen in.

Ik deed één van mijn laatjes in mijn make-upkast open en nam er oogschaduw uit.

Misschien moest ik eerst mijn kleren uitkiezen en dan zorgen dat mijn make-up er bij paste.

Ik schoof mijn stoel naar achteren en liep voorbij mij spiegel waar ik eerder de dag voor had gestaan naar mijn kast.

Ik trok hem ruw open, er hing een nieuwe jurk in. Ik zuchtte. Ik hield niet van jurken, nog sterker, ik haat ze.

Veel liever zou ik gotiek of punk willen zijn, de punten van mijn haar rood kleuren, gescheurde broeken dragen en donkere

make-up.

Maar helaas ... mijn ouders, en dan vooral mijn moeder, stonden er op dat ik netjes gekleed was.

De jurk die zij had gekocht was zilverkleurig en had een kokerrok.

Zo'n rok waar je bijna niet in kan bewegen omdat hij zo strak zit.

Ik kwam er toch niet onderuit en trok de jurk aan.

Ik slenterde terug naar mijn make-up tafel en deed mijn andere lens in. Een paar keer knippen en ze zaten goed.

Ik had helemaal geen zin om mijn make-up te doen dus ging ik op bed liggen.

De minuten kropen langzaam voorbij. Mijn lichaam voelde zwaar aan.

Een vlaag van moeheid overspoelde me.

Ik draaide mijn hoofd zodat ik zicht had op mijn wekker.

Het was nog maar 16:55 ik had dus nog ruim een uur tot de gasten kwamen.

Een zucht verliet mijn mond terwijl ik me opkrulde als een kat.

De stilte ontspande me.

Ik had deze nacht maar weinig geslapen.

Ik schatte ongeveer een uur of vijf. Maar hoe ik me ook draaide of keerde ik kon de slaap niet vatten.

Geïrriteerd omdat ik niet kon slapen nam ik een boek van mijn nachttafeltje.

Ik hield van lezen, het boek dat ik nu las had ik ergens op een boekenbeurs gekocht. Het telde meer dan 1000 pagina's.

Het was een mooi liefdesverhaal dat zich afspeelde in 1858 ergens in Portugal.

Een rijk meisje dat verliefd werd op de stalknecht.

De droom

Ik rende door een bos. Mijn voeten maakten doffe geluiden op de bosgrond.

Ik had zo'n donkerbruin vermoeden dat iemand of iets me achtervolgde. Ik rende en rende maar werd niet moe of kreeg geen pijn aan mijn benen.

Als bij toverslag stond ik voor een prachtige grote waterplas.

Het water fonkelde zo erg door de zonnestralen dat ik er bijna niet naar kon kijken. De plas groeide en groeide tot ik voor een helder meer stond. Zonder dat ik er ook maar iets aan kon doen, dook ik met een sierlijke boog het water in. Het water had een aangename, niet te warme en niet te koude temperatuur. Ik zwom en ik zwom, dieper en dieper.

Overal zwommen kleine lichtgevende visjes om me heen. Ze waren prachtig net alsof je in een nacht vol sterren zwom. Met ademen had ik geen probleem.

Hoe dieper ik zwom hoe donkerder het werd.

Niet alleen omdat de zonnestralen er niet kwamen maar ook de kleine visjes kwamen niet dieper. Maar ik bleef naar beneden zwemmen.

Ik kon er niets aan doen, ik wilde niet meer verder. Het leek of mijn lichaam door iemand anders werd bestuurd. Het werd niet alleen donkerder maar ook veel kouder. Met al de macht die ik in me had probeerde ik naar boven te zwemmen.

Maar tevergeefs hoe meer ik mijn best deed hoe sneller ik naar beneden werd gezogen.

Ik opende mijn mond om te roepen. In plaats daarvan kreeg ik een hele slok water binnen.

Die slok water zorgde er ook voor dat ik niet meer kon ademen. Net op het moment dat mijn longen het opgaven, viel ik door de bodem van het meer heen.

Hoestend en naar lucht happend zat ik op het strand.

Na een tijdje stond ik recht en keek om me heen. In de duinen stond een gedaante. Ik riep naar de persoon en zwaaide er naar.

Maar de persoon kwam niet dichterbij. Het leek alsof ik verder ging staan. Alsof ik de persoon was die weg liep.

Ik stook mijn hand uit. Maar tevergeefs voor ik het goed en wel besepte stond ik tot mijn knieën in het water. Ik spartelde en schreeuwde.

Het water stond nu al tot aan halverwege mijn borst.

Het water stroomde mijn mond binnen.

ISABELLE KOM NAAR BENEDEN! Geschrokken opende ik vlug mijn ogen.

Mijn kaak lag op pagina 555.

Vlug ging ik rechtop zitten en wreef in mijn ogen. Ik bekeek mijn jurk in de hoop dat er niets aan schortte zodat ik niets anders aan moest doen.

Terwijl ik van het bed stapte, schoof ik in mijn schoenen.

Even wankelde ik op mijn hakken.

Het waren wel mijn lievelingsschoenen.

Zwart gelakt met de hak gedompeld in blinkers. Vlug liep ik naar mijn make-up tafel om mijn ogen te controleren. Ik schroefde ondertussen vlug de dop van mijn mascara af.

Zo vlug als ik kon zette ik ook nog een lijntje onder mijn oog en smeerde wat lipgloss op.

Ik bekeek mezelf nog even in de spiegel. Nee die glos was lelijk.

Met de rug van mijn rechter hand veegde ik het er af. Verdorie nu moest ik ook nog eens mijn handen wassen.

Ik stormde mijn kamer uit en liep op topsnelheid de trap af.

Toen ik in de gang kwam stopte ik even.

Ik haalde mijn hand door mijn zwarte haar om het in model te brengen.

Ik zette mijn liefste glimlach op en opende de deur.

Hoofdstuk 2

Woede aanval.

Isabelle

Tijdens het dessert met de zakenpartners van mijn ouders liep ik van tafel en stormde naar boven.

Op de trap sloeg ik bijna mijn voet om.

Ik stortte huilend neer op mijn bed, heel de avond had ik mijn tranen moeten bedwingen.

Ik wilde dat ik gewoon was blijven slapen zodat ik niet naar beneden moest komen. Of ik had kunnen doen alsof ik ziek was.

Kon ik maar in de toekomst kijken in plaats van gedachten lezen.

Snikkend probeerde ik op adem te komen maar dat lukte niet zo best.

Ik ben nooit goed geweest in kalmeren als ik een woedeaanval gekregen heb. Meestal werd het gewoon nog erger omdat ik er steeds aan dacht.

Ik kon niet geloven dat iemand zo onbeschoft kon zijn.

Ik kalmeerde een beetje en ik kon ook niet geloven dat ik mijn glas rode wijn in haar gezicht had leeggegoten.

Bij de gedachten dat de vlekken nooit meer uit haar lange witte jurk zouden geraken, voelde ik me beter.

Maar mam zou ook ontzettend kwaad zijn omdat ik haar dochter een kledingstuk van iemand anders had verpest.

Mijn moeder hield van kleren, kleren waren heilig voor haar. Zelfs al waren ze niet van haar.

Een paar jaar geleden had ik in een jurk van haar geknipt.

Ik was nog klein en wilde een prinsessenjurk maken.

Toen wist ik nog niet dat die jurk even veel geld kostte als de pagina's van mijn boek. Ik vroeg me af wat ze zou doen nu ik op zestienjarige leeftijd de jurk van iemand anders had verpest. Volgens mij was die jurk ook duurder dan de jurk van mama.

Beneden

'Hoe durft die onbeschofte dochter van u wel weet u we hoe duur deze jurk was!'

Mijn moeder rende naar de keuken om een bus zout, mijn vader verontschuldigde zich.

'Het spijt me zo, ik wist niet dat Isabelle tot zo iets in staat was' Maar diep vanbinnen wist hij dat wel degelijk.

'Marjolijn heb je niets in je kast hangen dat mevrouw Louise kan dragen?' riep mijn vader.

Haar man, meneer Lowie, moest zijn lach inhouden. Zijn vrouw begon op hem te roepen dat het niet grappig was.

'Kom aan Louise, zo erg is het nu ook weer niet.

Ik koop je wel een nieuwe jurk maak daar nu niet zo'n drama van.'

'GEEN DRAMA VAN MAKEN? IK HEB DEZE JURK SPECIAAL LATEN ONTWERPEN!'

'En dan?' vervolgde haar man:' Dan laten we er gewoon nog één ontwerpen.'

Marjolijn (moeder van Isabelle)

Ik stond te huilen in de keuken. Mijn man deed de deur van de eetkamer dicht om het geroep van mevrouw Louise buiten te houden.

Hij liep naar me toe en sloeg zijn arm om me heen. 'Ik kan het haar niet kwalijk nemen' zei ik snikkend.

'Zo mag ze niet praten over onze dochter, Mark.'

'Ik weet het lieverd ik weet het maar we moeten haar zichzelf leren bedwingen, ze wordt sterker.'

'Ik weet het Mark' Ik draaide mijn gezicht en drukte het tegen zijn borst.

Ik werd rustig van zijn ademhaling en zijn troostende armen om mij heen.

Na een tijdje was ik gekalmeerd maar kwam mevrouw Louise binnen.

'Hoe zit dat hier krijg ik nog andere kleren?'

Ik stond recht en ging haar voor naar mijn dressing.

Toen we boven waren, hoorde ik dat Isabelle met dingen aan het gooien was, ik zuchtte en liep vlug door.

'Je moet iets doen aan je dochter Marjolijn. Ik kan niet geloven dat je haar zo hebt opgevoed.

En die, die kleren die ze draagt? Veel te kort. Die rok kwam tot halverwege haar dijbeen. Ze liep er bij als een discobal met veel te veel make-up,' zei mevrouw Louise terwijl ze door mijn kleren zocht naar iets dat ze wilde dragen.

'Ik ken een goede jeugdinstelling in Duitsland.'

Geschokt draaide ik me naar haar om:'Dit is de druppel!' schreeuwde ik kokend van woede.

'Hoe durft u zo over mijn dochter te spreken?'

Mevrouw Louise keek geschokt en liet de zijden bloes die ze in haar hand had vallen.

Ik draaide me om en keek in de richting waar ze naar keek, daar stond Isabelle met uitgelopen mascara, felgele ogen en haar jurk onder het bloed.

Mark (vader van Isabelle)

Meneer Lowie zat aan tafel recht tegen over me. Hij had tranen in zijn ogen van het lachen.

'Het spijt me vreselijk Mark,' zei hij. 'Mijn Louise is te ver gegaan.'

Ik knikte strak. 'Lowie ik neem u niets kwalijk maar mijn vrouw en dochter zijn vreselijk van streek.'

'Dat spijt me vreselijk, als iemand zo over mij zou spreken zou ik ook een glas wijn gooien,' grapte hij.

'Ik kon er niet mee lachen ... heeft u eigenlijk wel gehoord wat uw vrouw heeft gezegd Lowie?'

Hij slikte en haalde de grijns van zijn gezicht.

'Ze zat Isabelle aan een stuk door de kleineren dat ze onbeleefd was, dat ze geen manieren had, te luid praatte en als ze even stil was, was ze te afwezig.'

'Op alles wat ze deed had ze commentaar en het ergste,' ik begon stilaan te schreeuwen,'dat ze gekleed was als een hoer!'

De grijns was helemaal van zijn gezicht verdwenen.

'Je hebt gelijk Mark. Je dochter loopt helemaal niet gekleed als een hoer.'

'Volgens mij is Louise gewoon jaloers.'
Ik trok mijn ogen op. 'Wat bedoel je jaloers?'
'Ze heeft het nog al lastig met haar leeftijd weet je.'
'Hoe zou ik dat nou moeten weten?' antwoordde ik bot.
'Ze kan er niet tegen dat ze ouder wordt.' Ik knikte kort.
'En telkens als ze een meisje of vrouw ziet met nog een jonge
huid en jong lichaam, wordt ze jaloers,' vervolgde hij. 'Ze wil
bijvoorbeeld niet meer naar het strand of naar modeshows.
Ook wil ze niet meer naar films en series kijken waar jonge
mensen in mee spelen.'
Ik kon mijn oren niet geloven, gebruikte hij dit nou echt als
excuus. 'En dat vind jij dus een goede reden?'
Ik keek hem doordringend aan.
'Jullie kennen ons al zo lang en dan kraakt ze mijn dochter af.
Misschien is het interessant om te weten dat ze het al niet
makkelijk heeft.'

Isabelle

Ik hoorde mevrouw Louise roepen tot boven dat maakte mij
alleen maar kwader
Ik voelde een kracht door me heen razen die ik nog nooit
eerder had gevoeld.
Er moest iets kapot.
Nog wazig ziend door mijn tranen, pakte ik het eerste wat ik
tegenkwam op mijn nachtkastje en gooide het met alle kracht
die ik in me had tegen de muur.
Het één na het andere potje, vaasje, boek gooide ik met volle
kracht tegen de muur. Het geluid van brekend glas maakte me
rustig maar niet rustig genoeg.
Met grote passen liep ik naar de berg gebroken glas. Ik pakte
een scherf dat veel leek op een mes en begon boven mijn pols
te snijden. Ik schreeuwde het uit van de pijn maar ik kon niet
stoppen, de pijn deed ook deugd. Ik bleef lang zitten op de
grond. Toen ik rustig was geworden ging ik aan mijn make-up
tafel zitten.
Met trillend hand pakte ik een watje en een pincet.
Stukje voor stukje haalde ik de glasscherven uit mijn knieën.
Waarom ben ik nou ook in het glas gaan zitten.

Ik wilde het uitschreeuwen maar ik begon te wenen.
Tussen 2 snikken door hoorde ik voetstappen op de trap voorbij mijn kamer.

Toen ik mijn oren spitste hoorde ik de stem van mevrouw Louise. De woede kwam terug. Ik pakte een hand vol schminkborstels en gooide ze tegen de deur. Met een kletterend geluid vielen ze op de grond.

Mijn arm en pols prikte niet meer ik keek er naar. De snijwonden waren al bijna weg. Alleen mijn jurk was niet meer te redden, die zat onder het bloed. Hoe moest ik dit nu weer uitleggen.

Ik hoorde mijn moeder schreeuwen en zonder er bij na te denken liep ik de gang op. Even later stond ik in de deuropening van mijn moeders kast. Ze stond te schreeuwen tegen mevrouw Louise.

'Hoe durft u? Dit is de druppel!!!' Maar mevrouw Louise keek alleen geschokt naar mij.

'Isabelle, wat is er gebeurd?' zei mijn moeder bijna huilend. Ik had haar nog nooit zien huilen.

Toen draaide ik mijn hoofd een beetje en zag mezelf in de spiegel. Ik sloeg mijn hand voor mijn mond.

Het duurde maar een seconde maar ik kon mezelf goed genoeg zien.

Mijn zilverkleurige jurk zat half onder het bloed, mijn ogen waren felgeel. Ik draaide me om en rende de trap af, de voordeur uit.

Het leek of ik uren aan het rennen was. Ik was nog nooit zo snel geweest, ik zag niet waar ik heen raasde.

Het was pikdonker en de tranen stroomden geluidloos over mijn wangen.

Buiten adem stopte ik midden in het bos. Waar was ik? Het maakte niet uit.

Ik stapte half wankelend langs een stroompje naar beneden.

Het was pikdonker, ik wilde mijn mobiel pakken maar besepte dat ik die niet bij had. Ik knipperde met mijn ogen en merkte dat ik kon zien in het donker.

Voetje voor voetje wandelde ik een grot binnen, dit was een

perfect slaapplekje. Langs de zijkanten lagen dorre takken en bladeren.

Ik schoof ze naar het midden en pakte uit de zak van mijn schort, dat ik onder mijn kleedje droeg, een aansteker.

Ik was blij dat ik die bij had. Met volle moed stak ik hem aan, dicht bij de takken. 'Verdomme dit kon je niet menen ...,' ik gooide de aansteker weg.

Voorzichtig ging ik tegen de wand van de grond staan en zakte naar beneden.

Na een half uur of zo kreeg ik het koud ik staarde naar de takken. Plotseling brandde er een vuurtje.

Ik schrok me rot en wilde wegrennen maar mijn benen waren te moe.

Wat was er met mij aan de hand.

Ik was vervloekt of een heks, het kon niet anders. Ik was bang voor wat er zou gebeuren. Bang voor wat ik was.

Bang dat mevrouw Louise gelijk had. Maar vooral bang voor mezelf en voor wat mijn ouders zouden denken.

Ik rilde van de kou. Ik wilde naar huis maar wist niet waar ik heen moest.

De tranen begonnen weer over mijn gezicht te rollen.

Ik schoof er met trillend handen naar toe. Mijn ademhaling was moeizaam. Mijn handen begonnen iets minder te trillen dan eerst.

De warmte van het vuur deed me deugd. Ik kroop er iets dichters naar toe.

Misschien iets te dicht want ik verbrandde me.

Vlug trok ik mijn hand terug en stak mijn middelvinger in mijn mond.

Ik hoorde een rommelend geluid en was blij dat ik een grot gevonden had.

Ik voelde mijn oogleden zwaar worden. Door de moeheid vergat ik de pijn van mijn voeten en beetje.

Ik zakte langzaam neer op de harde koude stenen. Mijn ogen vielen langzaam dicht.

Aan de ene kant hoopte ik dat ik wakker zou worden in mijn eigen bed.

Dat ik deze dag opnieuw zou kunnen beginnen.

Hoofdstuk 3

Hoe het begon.

Marjolijn (moeder van Isabelle)

Ik rende de trap af maar ik was te laat, de deur stond wijd open. Ik voelde mijn ogen vol lopen met tranen.

Ze was weg, mijn enige dochter was weggelopen van mij. Ik was dan wel niet haar echte moeder, maar ze was wel mijn dochter.

Ik wenste dat ik het haar verteld had. Ik wenste dat ik meer tijd voor haar had gemaakt.

Ik wenste dat we een echte band hadden.

Ik wenste dat ik haar meer los had gelaten. Ik wenste zo veel dingen.

Ik wilde dat ze netjes gekleed was. Ik wilde dat. Ik wilde de perfecte dochter waar ik mee kon opscheppen.

En nu had ik niets meer. Ik haatte mezelf, ik haatte iedereen en alles.

Misschien was het beter geweest om haar niet in huis te nemen. En bij die gedachten haatte ik mezelf nog meer.

Hoe kon ik zo iets denken, ik hield van haar. Mark hield van haar, ze was onze dochter.

Ik kon me geen leven voorstellen zonder haar. Ze was mijn alles ook al toonde ik dat soms niet. Ik wilde haar tegen me aandrukken en vertellen hoe speciaal ze wel niet was.

Hoe mooi ik het vond als ze lachte. Hoe leuk ik het vond om thuis te blijven als ze ziek was. En hoe ontzettend blij ze me maakte.

Terugblik

Mark en ik zaten rustig op de zetel een film te kijken. Ik was net gekomen van het feit dat ik geen kinderen kon krijgen.

De deurbel ging, ik keek hem verbaasd aan. 'Hadden we bezoek verwacht?' vroeg ik. 'Nee,' zei Mark. Ik trok mijn schoenen aan en ging naar de voordeur, ik had eigenlijk helemaal geen zin om mensen te zien na het slechte nieuws van daarnet. Er werd nog eens gebeld, ik deed de deur open en schrok me rot.

Het was best donker buiten maar mijn ogen wenden er snel aan. Er stond een vrouw helemaal in het zwart gekleed voor mijn deur.

En met felgele ogen, het was toch geen Halloween vandaag. Ik wilde de deur dicht slaan maar ze hield me tegen. 'Alstublieft!' smeekte ze, ik wachtte.

Ze vervolgde: 'Wilt u alstublieft voor mijn dochter zorgen, ik kan het niet meer aan.' Onder haar zwarte mantel haalde ze een baby'tje vandaan in een zwart dekentje gewikkeld.

Ik begon te stotteren, er rolde een traan uit het rechteroog van de vrouw. Ik stak mijn armen uit en ze legde de baby in mijn armen.

'Haar naam is Isabelle.' Met die woorden verdween ze in de nacht. Verbijsterd bleef ik in de deuropening staan.

Ik keek naar het kindje, het dekentje zat over haar gezichtje. Voorzichtig schoof ik het naar achter.

Ze was geen baby meer. Ik schatte haar één jaar of zo. De naam Isabelle paste bij haar. Ze sliep, haar ogen waren dicht.

Vorzichtig streelde ik over haar voorhoofdje. Ik glimlachte.

Het moest het lot zijn, net vandaag kreeg ik te horen dat ik geen kinderen kon krijgen en nu stond er iemand voor mijn deur die haar kindje wilde afstaan.

Vorzichtig sloot ik de voordeur met mijn voet, mijn armen had ik immers vol.

Nog steeds glimlachend wandelde ik naar de living. Ik wilde al zo lang een kindje. Mark riep, hij keek op en zag het kleine meisje in mijn armen.

Zijn mond viel open, in een wip stond hij naast me. 'Lag ze voor onze deur?' vroeg hij verbijsterd.

'Nee,' zei ik terwijl ik ging zitten. 'Er was een vrouw, ze vroeg of ik voor haar kon zorgen.'

'Heeft ze nog iets gezegd?' vroeg Mark.

'Nee, alleen dat ze Isabelle heet.' Hij keek naar haar en glimlachte uiteindelijk. 'Die naam past bij haar.'

Ze sliep zo vredig in mijn armen, ik lachte naar Mark, onze kleine meid.

Ze werd wakker, ik schrok zo van haar ogen dat ik haar bijna liet vallen. Haar ogen leken wel licht te geven, zo felgeel waren ze. Ik keek Mark geschrokken aan, hij legde zijn hand op mijn schouder.

'Daar vinden we wel wat op lieverd.' Hij kwam naast me staan.

'Dit is het mooiste wat ons kon overkomen lieverd.' Hij kustte me teder. Ik ademde diep in en uit.

Het kon me niet schelen hoe ze er uit zag. Ze was mijn dochtertje en ik hield van haar.

Isabelle

Ik werd wakker op de koude stenen grond van de grot er ging een rilling door me heen, het was zo koud.

Mijn maag rammelde. Ik keek naar buiten. Waar was ik? Het vuur van gisteren was gedoofd. Ik liep naar buiten, het regende. Waar was ik eigenlijk? In een bos.

Het was koud en ik was natgeregend. Mijn korte kleedje hielp ook niet echt mee. Ik begon te lopen maar het leek of mijn supersnelheid van gisterenavond helemaal verdwenen was. Dit kon nog eens een lange tocht worden.

Na een half uur door het natte koude bos te hebben gelopen kwam ik aan bij een straat.

Had ik mijn mobiel maar bij dan kon ik een taxi bellen. Maar misschien was dat toch niet zo'n goed idee.

Ook al deden mijn voeten vreselijk veel pijn. Mijn haar was nat en mijn make-up uitgelopen.

Ik had er niet echt behoefte aan om nu gezien te worden door mensen.

Ik keek naar mijn pols, daar zaten enkel nog witte lijntjes.

Ik liep de straat op niet wetend of ik naar links of naar rechts

zou moeten gaan.

Ik koos voor rechts misschien was dat de juiste weg.

Voor de zoveelste keer vervloekte ik mezelf dat mijn mobiel nog op mijn nachttafel lag.

In de verte zag ik een klein dorpje verschijnen. Er schoten bijna tranen van geluk in mijn ogen.

Een dorp betekende mensen en mensen betekende mobieltjes. Met een beetje geluk was er een telefooncel of iemand bij wie ik even mijn mobiel mocht lenen.

Na ongeveer 20 minuten, wel dat dacht ik tenminste, kwam ik op een plein aan. Mijn voeten schreeuwden dat ik moest gaan zitten.

Wankelend liep ik naar één van de bankjes die rond het plein stonden. Mijn benen waren zo stijf dat het moeilijk ging om te gaan zitten.

Het moest nog vroeg zijn of het was gewoon een heel verlaten dorp.

Er liep letterlijk niemand maar dat vond ik eigenlijk niet zo erg. Ook al was het bankje koud en hard, ik was blij dat ik kon zitten. Maar misschien moest ik toch gewoon opstaan en aan iemand de weg vragen.

Ik stond op en mijn voeten deden nog meer pijn dat eerst.

Voorzichtig liep ik verder.

Nu vond ik het erg dat er geen mensen buiten waren.

Ik was zo radeloos dat ik aanbelde bij een huis om de weg te vragen.

Een vrouw met pikzwart haar net als het mijne deed open.

Ze droeg zwarte kleren en zag er verdrietig uit. 'Waar kan ik je mee helpen?' vroeg ze schor.

Het leek of ze al jaren niet meer gesproken had. 'Ik zou graag als dat kan naar iemand bellen.'

Ze hield de deur open. 'Kom maar binnen,' zei ze met die schorre stem die vol verdriet zat.

Ik ging binnen, het was een kleine woonkamer. Ik volgde de vrouw naar haar keuken. Ze vroeg of ik iets wilde eten of drinken.

'Heel graag mevrouw.' Ik scheurde van de honger maar dat zei ik niet luidop.

Ze zette warm water op voor thee. Op de één of andere manier kwam deze vreemde vrouw me bekend voor.

Ze liep naar me toe en gaf me een mobiel. Ik toetste het nummer van mijn moeder in.

Mijn moeder nam op

'Hallo, met Marjolijn.'

Haar stem klonk moe en verdrietig. Zo had ik haar nog nooit horen praten. Zo stil, zo voorzichtig. Niet zakelijk en deftig.

'Mam,' zei ik met trillende stem. Ik kon er niets aan doen bij het horen van haar stem begon ik weer te huilen.

Niet om dat ik zo ver van huis was, en niet omdat ik was weggelopen. Maar omdat ik haar verdriet had gedaan. De tranen liepen langzaam over mijn wangen.

'Isabelle, Isabelle ben jij dat lieverd?'

Haar stem sloeg een slag over terwijl ze de zin uitsprak. Aan de ene kant opgelucht. Aan de andere kant overstuur, verdrietig, bezorgd, ongerust en een tikkeltje boosheid.

'Ja mam,' zei ik tussen 2 snikken door.

Ik kon niet ophouden met wenen. Ik haalde nu ook al schokkend adem.

Ik wilde dat ik kon toveren en mezelf naar huis kon zappen. Of verdwijnselen net zoals bij Harry Potter.

'Waar ben je lieverd, geef me alsjeblieft de straatnaam en het nummer van het huis waar je bent.'

'Dan komen papa en ik je onmiddellijk halen. We zijn zo ongerust over je lieverd. Ik zal het mezelf nooit kunnen vergeven als er iets met je gebeurd was.'

'Zodra we thuis zijn, laat ik de dokter komen.'

Ik kon goed horen dat ze ook huilde. Ik kon bijna voor me zien hoe de tranen over haar gezicht liepen.